

Panium - liczba czternaście

Rozczarowanie jako klucz do Próby Świątyni

Jeff Pippenger

2026-02-18

Zagadnienie sanktuarium było „kluczem” do zrozumienia rozczarowania z 22 października 1844 roku na początku poselstwa trzeciego anioła, i to właśnie zagadnienie rozczarowania jest „kluczem” do zrozumienia poselstwa o sanktuarium dotyczącego próby świątyni u kresu poselstwa trzeciego anioła.

I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Mateusz 16:19.

To, że 11 września 2001 roku jest rozumiane jako „9/11”, zgodnie z tym, iż „911” jest symbolem numeru alarmowego w Stanach Zjednoczonych, zostało zamierzone przez Tego, który wszystko urządził. Zrozumienie rozczarowania z 18 lipca 2020 roku jest tym, co pozwala, by ruch stu czterdziestu czterech tysięcy został rozpoznany jako taki; lecz tylko przez tych, którzy pragną dostrzec, że Jezus i dziś ukazuje duchowe poprzez naturalne nie inaczej, niż czynił to dwa tysiące lat temu. Ostrość wzroku „20/20” jest najlepsza, jaką można mieć, a rozczarowanie roku 2020 jest drogowskazem, który pozwala rozpoznać świątynię w proroczej historii dziesięciu panien.

"Przypowieść o dziesięciu pannach z Ewangelii Mateusza 25 obrazuje także doświadczenie ludu adwentystycznego." Wielki bój, 393.

Ostrość widzenia 20/20 jest jeszcze lepsza, gdy łączy się ją z perspektywą wsteczną, którą reprezentują prawdy fundamentalne. Apostoł Paweł naucza, że „duchy proroków są poddane duchom proroków”, a dziewice u Mateusza są więc tymi samymi dziewicami, które Jan identyfikuje jako sto czterdzieści cztery tysiące, i Jan określa je jako dziewice w Objawieniu 144.

To są ci, którzy nie skalali się z kobietami, bo są dziewicami. To są ci, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Ci zostali odkupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. Objawienie 14:4.

Pierwociny jesieni to dziewice, które podążają za Barankiem do świątyni, a „kluczem” do zrozumienia świątyni jest rozczarowanie roku 2020.

Położę na jego ramieniu klucz domu Dawida; gdy on otworzy, nikt nie zamknie; gdy on zamknie, nikt nie otworzy. Izajasza 22,22.

Jeśli adwentysta ma być wśród 144 000, to z konieczności profetycznej musiał wcześniej doświadczyć rozczarowania spowodowanego ogłoszeniem publicznej przepowiedni, która się nie spełniła.

"Często zwraca się moją uwagę na przypowieść o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do joty, gdyż ma

szczególne zastosowanie na ten czas i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, została wypełniona i pozostanie prawdą obecną aż do końca czasu." Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Bitwa pod Panium w wersecie piętnastym jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest bitwą, która prowadzi do wersetu szesnastego, który identyfikuje prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych.

I przyjdzie król północy i usypie szańce, i zdobędzie miasta obwarowane; a ramię południa nie ostoi się, ani lud jego wybrany, ani nie będzie żadnej siły, aby się ostać. Daniel 11:15.

W tym wersecie Stany Zjednoczone pokonują Rosję wraz z jej wybranym ludem. Ale w następnym wersecie nikt nie może się ostać wobec wzrostu Rzymu, który wyznacza Judę i Jerozolimę jako pierwszy etap jego podboju świata; gdyż Rzym wystąpił jako czwarte królestwo prorocstwa biblijnego. W wersecie szesnastym stoi w dosłownej ziemi chwalebnej, a zatem symbol autorytetu dosłownego Rzymu znajdował się w dosłownej ziemi chwalebnej; tym samym prefigurując werset czterdziesty pierwszy, gdy znamię autorytetu duchowego Rzymu zostaje narzucone na duchową ziemię chwalebną Stanów Zjednoczonych.

Dwa rogi bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia reprezentują republikanizm i protestantyzm. W wersecie piętnastym jedenastego rozdziału Księgi Daniela Antioch Wielki, znany jako Antioch III (Antiochus Magnus), pokonuje królestwo południowe, reprezentowane przez dynastię Ptolemeuszy. Antioch reprezentuje Donalda Trumpa, a król południa — Rosję. Bitwa pod Panium jest bitwą między Stanami Zjednoczonymi a Rosją oraz ludem wybranym Rosji, bitwą, w której Antioch zwyciężył, lecz następnie jego królestwo zostało podbite przez dosłowny Rzym — moc z wersetu czternastego, która ustanawia wizję zewnętrzną republikańskiego rogu bestii z ziemi. Wizję wewnętrzną reprezentuje protestancki róg bestii z ziemi. Oba rogi są obecne w bitwie pod Panium, gdyż Piotr jest tam jako protestant ze swoim orędziem z Księgi Joela.

250 lat

Gdy rozważamy dwie linie bestii z ziemi, stwierdzamy, że w roku 1776 bestia z ziemi rozpoczęła swój wzrost, a do roku 1798 (dwadzieścia dwa lata później) bestia z morza z trzynastego rozdziału Objawienia otrzymała śmiertelną ranę, a bestia z ziemi rozpoczęła swoje panowanie jako szóste królestwo prorocstwa biblijnego. Dwieście pięćdziesiąt lat później, w roku 2026, przebudziliśmy się do wewnątrzświątynnej próby, która rozpoczęła się 8 maja 2025 roku.

Owe „250” lat również wiążą się z Antiochem Wielkim. Zaczynając od dekretu z roku 457 p.n.e. i odliczając od tego dekretu dwieście pięćdziesiąt lat, dochodzimy do roku 207, siedem lat przed bitwą pod Panion i dziesięć lat po tym, jak Ptolemeusz pokonał Antiocha w bitwie pod Rafią, co jest przedstawione w wersecie jedenastym jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Daniel 11:11 jest, rzecz jasna, zewnętrzną linią rogu republikańskiego, która odpowiada Objawieniu 11:11, będącemu wewnętrzną linią rogu protestanckiego. Księga Daniela i Księga Objawienia są tą samą księgą, a Objawienie posługuje się pieczęciami jako symbolami prorocstwa zewnętrznego oraz kościołami jako symbolami równoległego prorocstwa wewnętrznego.

Cyrus reprezentuje wszystkie trzy dekrety, albowiem nie można mieć trzeciego bez pierwszego i drugiego.

„W siódmym rozdziale Księgi Ezdrasza znajduje się dekret. Wiersze 12–26. W swojej najpełniejszej formie został on wydany przez Artakserksesa, króla Persji, w 457 r. p.n.e. Lecz w Ezd. 6,14 powiedziano, że dom Pana w Jerozolimie został zbudowany „według rozkazu [„dekretu”, marg.] Cyrusa, Dariusza i Artakserksesa, króla perskiego”. Ci trzej królowie, ustanawiając dekret, potwierdzając go na nowo i dopełniając go, doprowadzili go do doskonałości wymaganej przez prorocstwo, aby wyznaczyć początek 2300 lat. Przyjmując rok 457 p.n.e., czas, w którym dekret został dopełniony, za datę rozkazu, uznano, że każda szczegółowa cecha prorocstwa dotyczącego siedemdziesięciu tygodni została wypełniona”.
Wielki bój, 326.

Poczynając od trzech dekretów, które w 457 r. p.n.e. reprezentuje Cyrus, „250” lat dopełnia się w historii między bitwą pod Rafią w 217 r. p.n.e., gdy Ptolemeusz IV pokonał Antiocha Wielkiego, a rokiem 200 p.n.e., kiedy Antioch następnie pokonał Ptolemeusza w bitwie pod Panium, w wersecie piętnastym. Ta linia utożsamia Antiocha Wielkiego z Donaldem Trumpem. Na początku szóstego królestwa prorocत्व biblijnych, od 1776 do 1798 roku, występuje okres „22” lat, który przedstawia wyłonienie się szóstego królestwa. Te „22” lata ilustrują również historię reprezentowaną przez liczbę „22” u kresu dziejów szóstego królestwa, od 2001 do 2023 roku. „22” jest symbolem połączenia Boskości z człowieczeństwem, które dokonuje się w dziejach szóstego królestwa prorocत्व biblijnych, będącego bestią z ziemi z zewnętrznym rogiem republikanizmu i wewnętrznym rogiem protestantyzmu.

Dzieło, którego Chrystus dokonuje w związku ze zjednoczeniem reprezentowanym przez „22”, jest ostatecznym dziełem Chrystusa w Miejscu Najświętszym, przedstawionym jako wymazanie grzechu, które — zgodnie z Joelem i natchnionym komentarzem Piotra — dokonuje się podczas wylania późnego deszczu.

Przeto upamiętajcie się i nawróćcie się, aby wasze grzechy zostały zgładzone, gdy od oblicza Pana nadejdą czasy ochłody. Dzieje Apostolskie 3:19.

Wymazanie grzechu jest ostatnim dziełem niebiańskiego Arcykapłana.

Jak niegdyś grzechy ludu przez wiarę składane były na ofiarę za grzech i przez jej krew, w obrazie, przenoszone do ziemskiego sanktuarium, tak w nowym przymierzu grzechy skruszonych przez wiarę składane są na Chrystusa i, w rzeczywistości, przenoszone do niebiańskiego sanktuarium. I jak typiczne oczyszczenie ziemskiego sanktuarium dokonywało się przez usunięcie grzechów, którymi zostało ono zanieczyszczone, tak rzeczywiste oczyszczenie niebiańskiego ma się dokonać przez usunięcie, czyli wymazanie, grzechów, które są tam zapisane. Zanim jednak będzie to mogło zostać dokonane, musi nastąpić zbadanie ksiąg zapisów, aby ustalić, kto przez pokutę za grzech i wiarę w Chrystusa ma prawo do dobrodziejstw Jego pojednania. Oczyszczenie sanktuarium obejmuje więc dzieło dochodzenia — dzieło sądu. Dzieło to musi zostać wykonane przed przyjściem Chrystusa, który przyjdzie, aby odkupić swój lud; albowiem gdy przyjdzie, Jego zapłata będzie z Nim, aby oddać każdemu według jego uczynków. Objawienie 22:12. Wielki bój, 421.

Dzieło, które rozpoczęło się 22 października 1844 roku, miało swój początek w kulminacji Okrzyku o północy, a kończy się w kulminacji Okrzyku o północy, którą Piotr określa jako okres wymazania grzechów, wyznaczający czas sądu nad żywymi, gdy nastają "czasy ochłody".

„Dzieło sądu dochodzeniowego i wymazania grzechów ma zostać dokonane przed powtórным przyjściem Pana. Ponieważ umarli mają być sądzeni na podstawie tego, co jest zapisane w księgach, nie jest możliwe, aby grzechy ludzi zostały wymazane przed sądem, na którym ich sprawy mają być zbadane. Jednak apostoł Piotr wyraźnie stwierdza, że grzechy wierzących zostaną wymazane ‘gdy nadejdą od oblicza Pana czasy ochłody; i pośle On Jezusa Chrystusa’. Dzieje Apostolskie 3:19, 20. Kiedy sąd dochodzeniowy się zakończy, Chrystus przyjdzie, a Jego zapłata będzie z Nim, aby oddać każdemu według jego uczynku.” Wielki bój, 485.

„Czasy ochłody” są także „czasami odnowienia wszechrzeczy”.

Przeto upamiętajcie się i nawróćcie się, aby wasze grzechy zostały zgładzone, gdy nadejdą od oblicza Pana czasy ochłody; a On pośle Jezusa Chrystusa, który był wam uprzednio zwiastowany; którego niebo musi przyjąć aż do czasów przywrócenia wszystkiego, o czym Bóg mówił przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata. Dzieje Apostolskie 3,19–21.

„Czasy ochłody” przychodzą „od oblicza Pana”; ma to miejsce, gdy zostaje posłany „Jezus Chrystus”. Gdy anioł z Objawienia 10 zstąpił 11 sierpnia 1840 r., Siostra White stwierdziła, że anioł „nie był nikim innym jak samym Jezusem Chrystusem”. Dzieło, które Chrystus rozpoczął 22 października 1844 r., zostało poprzedzone historią lat 1840–1844; historią, którą Siostra White określa jako „chwalebą manifestację mocy Bożej”, zestawiając tę właśnie historię z okresem Pięćdziesiątnicy w czasach Piotra, a następnie wykorzystując te dwie linie historii proroczej, aby wskazać na przyszłe zstąpienie anioła z Objawienia 18, który rozjaśnia ziemię swoją chwałą.

Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o zasięgu ogólnoswiatowym i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był wspaniałym przejawem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła zostało zanesione do każdej placówki misyjnej na świecie, a w niektórych krajach panowało największe ożywienie religijne, jakie widziano w jakimkolwiek kraju od czasów Reformacji XVI wieku; lecz wszystko to zostanie przewyższone przez potężny ruch związany z ostatnim ostrzeżeniem trzeciego anioła.

To dzieło będzie podobne do tego z Dnia Pięćdziesiątnicy. Jak „wczesny deszcz” został dany — w wylaniu Ducha Świętego na początku głoszenia ewangelii — aby wzeszło cenne ziarno, tak „późny deszcz” zostanie dany pod koniec, aby żniwo dojrzało. „Wtedy poznamy, jeśli będziemy dalej dążyć do poznania Pana: Jego wyjście jest pewne jak poranek; i przyjdzie do nas jak deszcz, jak deszcz późny i wczesny dla ziemi.” Ozeasza 6:3. „Weselcie się więc, dzieci Syjonu, i radujcie się w Panu, waszym Bogu, bo dał wam deszcz wczesny w odpowiedniej mierze i sprawi, że spadnie dla was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny.” Joela 2:23. „W ostatecznych dniach, mówi Bóg, wyleję Ducha mego na wszelkie ciało.” „I stanie się, że każdy, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony.” Dzieje Apostolskie 2:17, 21.

"Wielkie dzieło ewangelii nie ma się zakończyć mniejszym przejawem mocy Bożej niż ten, który cechował jej początek. Proroctwa, które wypełniły się w wylaniu wczesnego deszczu u zarania ewangelii, mają się ponownie wypełnić w późnym deszczu u jej kresu. Oto są 'czasy ochłody', których oczekiwał apostoł Piotr, gdy powiedział: 'Przeto upamiętajcie się i nawróćcie, aby wasze grzechy zostały zglądzone, gdy nadejdą od oblicza Pana czasy ochłody; a On pośle Jezusa.' Dzieje Apostolskie 3:19, 20." Wielki bój, 611.

Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był chwalebny przejawem mocy Bożej, który zainicjował dzieło Chrystusa oczyszczenia Jego sanktuarium. Ta historia rozpoczęła się, gdy Jezus, przedstawiony jako pierwszy anioł z czternastego rozdziału Apokalipsy, zstąpił 11 sierpnia 1840 roku, jak to przedstawia dziesiąty rozdział Apokalipsy. Rozpoczęty wówczas przejaw mocy Bożej nasilił się aż do otwarcia sądu śledczego i tym samym stanowił typ przejawu mocy Bożej, który miał się nasilić aż do zamknięcia sądu śledczego. Okres końcowy rozpoczął się 11 września, gdy Jezus ponownie zstąpił jako anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, kiedy wielkie budowle Nowego Jorku zostały powalone dotknięciem Boga, a dzieło sądu śledczego przeszło z umarłych na żywych. Deszcze przychodzą, gdy Jezus zostaje posłany.

Jezus nauczał, iż mamy prosić, aby otrzymać, a Zachariasz mówi, iż mamy prosić o deszcz późny w czasie deszczu późnego. Jest zatem oczywiste, iż aby wypełnić wskazanie Zachariasza, musisz wiedzieć, iż znajdujesz się w czasie deszczu późnego.

Proście Pana o deszcz w czasie deszczu późnego; a Pan uczyni świetliste obłoki i da im ulewy deszczu, każdemu trawę na polu. Zachariasza 10:1.

Dnia 11 września Jezus zstąpił jako anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia i późny deszcz zaczął pokrapiać, lecz spada on jedynie na tych, którzy wypełniają nakaz Zachariasza: „proście o późny deszcz”, gdy posiadają prawdziwe zrozumienie, że „czasy ochłody” i odnowienie wszystkich rzeczy nadeszły. Dusza musi „rozpoznać”, że nadszedł proroczy okres późnego deszczu.

Nie wolno nam czekać na późny deszcz. Spadnie on na wszystkich, którzy uznają i przyjmą rosę i deszcze łaski spadające na nas. Gdy zbieramy okruchy światła, gdy doceniamy niezawodne łaski Boga, który pragnie, abyśmy Mu ufali, wtedy wypełni się każda obietnica. [Cytat z Izajasza 61:11.] Cała ziemia ma zostać napełniona chwałą Bożą. Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 984.

Dnia 11 września rozpoczęły się czasy ochłody, i rozpoczęło się wymazywanie grzechów żyjących. Ten sąd pozostaje w zgodzie z pierwszą zasadą trój etapowego przymierza Abrahama. Owa pierwsza zasada stanowiła, że kiedy Pan wyprowadził Izraela z egipskiej niewoli, osądził zarówno swój lud przymierza, jak i naród, w którym żyli jako pielgrzymi i cudzoziemcy. Pierwszy lud przymierza był typem ostatniego ludu przymierza — stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten proroczy lud będzie sądzony jako protestancki róg bestii z ziemi, podczas gdy równocześnie sądzony będzie republikański róg bestii z ziemi.

Sąd nad republikańskim rogiem następuje u kresu jego dziejów, a tym kresem jest prawo niedzielne. Prawo niedzielne jest przedstawione w wypełnieniu wersetu szesnastego, dotyczącym

objęcia przez Rzym władzy nad Judą w 63 r. przed Chr. — w Dniu Pojednania, według niektórych historyków.

Antiochus Magnus reprezentuje Stany Zjednoczone w wersetach od dziesiątego do piętnastego. Ronald Reagan zwyciężył w bitwie przedstawionej w wersecie dziesiątym, która stanowiła typ upadku Związku Radzieckiego opisanego w wersecie czterdziestym. Izajasz 8:8 wskazuje tę samą bitwę, którą przedstawiono w wersetach dziesiątym i czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a te trzy równoległe wersety pozwalają zidentyfikować Rosję jako zwycięzcę bitwy pod Rafią przedstawionej w wersecie jedenastym.

Bitwa pod Rafią w wersecie jedenastym prefigurowała wojnę na Ukrainie między królem południa (Rosją) a zastępczą siłą papieżstwa (Ukrainą). Wojnę zainicjowała administracja Obamy w czasie pontyfikatu pierwszego papieża z półkuli południowej, który był także pierwszym papieżem z Ameryk, choć z Ameryki Południowej. „Południe” jest symbolem globalizmu, spirytyzmu i komunizmu, a pierwszy południowy papież z Ameryk sprzymierzył się z globalistycznym prezydentem Obamą, gdy nadeszła wojna z wersetu jedenastego. Reagan, reprezentujący Stany Zjednoczone w wersecie dziesiątym, zawarł tajny sojusz z konserwatywnym papieżem; następnie naziści z Ukrainy zostali wykorzystani przez globalistycznego prezydenta w okresie globalistycznego papieża. Stany Zjednoczone za prezydentury Trumpa są teraz w jawnym sojuszu z pierwszym papieżem z Ameryki Północnej, tak zwanym konserwatywnym.

Reagan utrzymywał tajny sojusz z antychrystem z prorocтва biblijnego podczas bitwy opisanej w wersecie dziesiątym, a Obama zainicjował bitwę opisaną w wersecie jedenastym, w okresie, gdy papież był również globalistą, podobnie jak Obama. Trump pozostaje obecnie w jawnym sojuszu z papieżem odpowiadającym Reaganowi, z tą różnicą, że pierwotny tajny sojusz jest teraz sojuszem jawnym. Trzech papieży i trzech prezydentów korespondują z trzema bitwami z wersetów dziesiątego, jedenastego i piętnastego.

„Cudowna w swej przebiegłości i chytrze jest Kościół rzymski. Potrafi odczytać to, co ma nadejść. Czeka na swój czas, widząc, że kościoły protestanckie oddają jej hołd przez przyjęcie fałszywego sabatu oraz że przygotowują się do narzucenia go za pomocą tych samych środków, których ona sama używała w minionych czasach. Ci, którzy odrzucają światło prawdy, będą jeszcze szukać pomocy u tej samozwańczo nieomyślnej potęgi, aby wywyższyć instytucję, która się z niej wywodzi. Jak skwapliwie przyjdzie ona protestantom z pomocą w tym dziele, nietrudno się domyślić. Któż lepiej niż przywódca papieżstwa rozumie, jak postępować z tymi, którzy są nieposłuszni Kościołowi?”

„Kościół rzymskokatolicki, ze wszystkimi swymi odgałęzzeniami na całym świecie, tworzy jedną rozległą organizację pozostającą pod kontrolą Stolicy papieskiej i powołaną do służenia jej interesom. Jego miliony wyznawców, w każdym kraju świata, są pouczone, aby uważały się za zobowiązane do wierności papieżowi. Bez względu na swoją narodowość czy rząd, mają uznawać autorytet Kościoła za nadrzędny wobec wszelkiego innego. Choć mogą składać przysięgę zobowiązującą ich do lojalności wobec państwa, to jednak ponad nią stoi ślub posłuszeństwa wobec Rzymu, zwalniający ich z każdego zobowiązania sprzecznego z jego interesami.”

Historia świadczy o jej zręcznych i uporczywych wysiłkach, by wkraść się w sprawy narodów; a gdy już zdobędzie przyczółek, by dalej forsować własne cele, nawet kosztem zguby książąt i ludu. W roku 1204 papież Innocenty III wymógł od Piotra II, króla Aragonii, następującą niezwykłą przysięgę: "Ja, Piotr, król Aragończyków, wyznaję i obiecuję, że będę zawsze wierny i posłuszny memu panu, papieżowi Innocentemu, jego katolickim następcom oraz Kościołowi rzymskiemu, i że wiernie utrzymam moje królestwo w posłuszeństwie wobec niego, broniąc wiary katolickiej i prześladując heretycką przewrotność." - John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Jest to zgodne z twierdzeniami dotyczącymi władzy papieża rzymskiego, "że wolno mu detronizować cesarzy" oraz "że może zwalniać poddanych z wierności nieprawym władcom." - Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

I niech będzie pamiętane, że Rzym chełpi się tym, iż nigdy się nie zmienia. Zasady Grzegorza VII i Innocentego III są wciąż zasadami Kościoła rzymskokatolickiego. I gdyby tylko miała władzę, wprowadziłaby je w życie z taką samą gorliwością teraz, jak w minionych wiekach. Protestanci niewiele wiedzą, co czynią, gdy zamierzają przyjąć pomoc Rzymu w dziele wywyższenia niedzieli. Podczas gdy oni są zdeterminowani, by zrealizować swój cel, Rzym dąży do przywrócenia swej potęgi, do odzyskania utraconego zwierzchnictwa. Jeśli w Stanach Zjednoczonych raz zostanie ustanowiona zasada, że Kościół może posługiwać się lub kontrolować władzą państwową; że praktyki religijne mogą być egzekwowane przez prawa świeckie; krótko mówiąc, że autorytet Kościoła i państwa ma dominować nad sumieniem, triumf Rzymu w tym kraju jest zapewniony.

„Słowo Boże udzieliło ostrzeżenia o nadciągającym niebezpieczeństwie; jeśli zostanie ono zlekceważone, świat protestancki dowie się, jakie są rzeczywiste zamiary Rzymu, dopiero wtedy, gdy będzie już za późno, aby ująć siłom. Ona po cichu wzrasta w potęgę. Jej nauki wywierają wpływ w izbach ustawodawczych, w kościołach i w sercach ludzi. Wznosi swe wysokie i masywne gmachy, w których tajnych zakamarkach powtórzą się jej dawne prześladowania. Po kryjomu i niepostrzeżenie umacnia swe siły, by urzeczywistnić własne zamierzenia, gdy nadejdzie czas, by zadać cios. Wszystko, czego pragnie, to dogodna pozycja, i już ją otrzymuje. Wkrótce zobaczymy i odczujemy, jaki jest zamiar żywiołu rzymskiego. Ktokolwiek uwierzy i będzie posłuszny Słowu Bożemu, ściągnie przez to na siebie wzgardę i prześladowanie.” Wielki bój, 580, 581.

W roku 2016 Donald Trump został wybrany. Następnie globaliści, reprezentowani przez Bidena, ukradli wybory w roku 2020, co jednak dostrzegają jedynie ci, którzy mają ostrość wzroku 20/20. W wersecie trzynastym Donald Trump „powraca” w roku 2024, z większą niż kiedykolwiek władzą, i rozpoczyna przygotowania do złotego wieku, jak również do bitwy pod Panium w wersecie piętnastym. Następnie przybył papież Leon, aby ustanowić widzenie w roku 2025 — trzeci z papieży powiązanych z trzema bitwami w wersecie od dziesiątego do piętnastego, a także z trzema prezydentami tych bitew. Pierwszy i trzeci papież oraz pierwszy i trzeci prezydent są uważani za konserwatywnych, natomiast środkowy papież i środkowy prezydent byli globalistami. Pierwszy sojusz był tajny, ostatni jest jawny, gdyż w wersecie czternastym jest przedstawiony jako symbol, który ustanawia zewnętrzne widzenie prorocत्व dni ostatecznych.

31 grudnia 2023 r. dzieło pierwszego anioła, typologicznie przedstawione przez dzieło pierwszego dekretu, rozpoczęło kładzenie podwalin. Zasadnicza próba dotyczyła tego, czy William Miller miał rację, czy się mylił w swym rozpoznaniu, że to Rzym ustanawia widzenie w wersecie czternastym. Rozpoznanie przez Millera Rzymu jako symbolu, który ustanowił prorocze widzenie dni ostatecznych, jest pod pewnymi względami najdonioślejsze ze wszystkich podstawowych prawd Millera. To, w jaki sposób Miller doszedł do pewnych zrozumień, można jedynie wywnioskować poprzez zastosowanie uświęconej logiki do jego czasów i okoliczności, jednak w przypadku niektórych jego proroczych odkryć istnieje bardzo konkretne świadectwo co do tego, dlaczego doszedł do swoich zrozumień. Najbardziej podstawowym z jego zrozumień było rozpoznanie, że to Rzym ustanawia widzenie.

Miller składa bezpośrednie świadectwo o tym, jak poszukiwał zrozumienia, czym było to, co w Księdze Daniela zostało "zabrane". Nie tylko wskazuje, gdzie znalazł odpowiedź, lecz także mówi o swoim uniesieniu, gdy odkrył klejnot, którego poszukiwał. Apollos Hale spisuje komentarz do pism samego Millera i w następującym fragmencie wskazuje, w jaki sposób Miller stał się badaczem prorocztw. Miller, jako posłaniec światła, które zostało odpieczętowane w 1798 roku, jest świętym przykładem tych, których Daniel nazwał "mądrymi", którzy "rozumieją", gdy księga zostaje "odpieczętowana". Świadectwo Millera o tym, jak został doprowadzony do badania Biblii, jest zamierzonym przykładem danym przez Tego, który panuje nad wszystkim. Zwróć uwagę na rozwój Millera, gdyż jest on przykładem mądrych, którzy rozumieją wzrost poznania, nawet jeśli, jak Miller, wychodzą z ciemności błędu.

W maju 1816 roku zostałem przekonany o swoim grzechu, i, o, jaka groza wypełniła mą duszę! Zapomniałem o jedzeniu. Niebiosa wydawały się jak miedź, a ziemia jak żelazo. Tak trwałem aż do października, kiedy Bóg otworzył mi oczy; i, o, duszo moja, jakim Zbawicielem okazał mi się Jezus! Moje grzechy spadły z mej duszy jak ciężar: a jakże potem jasna wydała mi się Biblia! Wszystko mówiło o Jezusie; On był na każdej stronie i w każdym wierszu. O, to był szczęśliwy dzień! Pragnąłem od razu pójść prosto do domu, do nieba; Jezus był dla mnie wszystkim, i myślałem, że potrafię sprawić, by wszyscy inni ujrzeli Go tak, jak ja Go ujrzałem, lecz myliłem się.

„W ciągu dwunastu lat, gdy byłem deistą, czytałem wszystkie dzieła historyczne, jakie mogłem znaleźć; lecz teraz umiłowałem Biblię. Ona nauczała o Jezusie! Jednak nie miała część Biblii była dla mnie niejasna. W roku 1818 albo 1819, podczas rozmowy z przyjacielem, którego odwiedziłem i który znał mnie oraz słyszał moje wywody, gdy byłem deistą, zapytał, w dość wymowny sposób: »Co sądzisz o tym miejscu Pisma i o tamtym?« — nawiązując do dawnych ustępów, które kwestionowałem, będąc deistą. Zrozumiałem, do czego zmierza, i odrzekłem: »Jeżeli dasz mi czas, powiem ci, co one znaczą«. »Ile czasu potrzebujesz?« — »Nie wiem, ale ci powiem« — odparłem, gdyż nie mogłem uwierzyć, że Bóg dał objawienie, którego nie sposób zrozumieć. Wówczas postanowiłem studiować Biblię, wierząc, że zdołam dociec, jaki był zamysł Ducha Świętego. Lecz skoro tylko powziąłem to postanowienie, nasunęła mi się myśl: »A jeśli trafisz na ustęp, którego nie potrafisz zrozumieć — co uczynisz?«»

Wtedy przyszedł mi na myśl taki sposób studiowania Biblii: wezmę słowa takich ustępów, prześledzę je przez całą Biblię i w ten sposób poznam ich znaczenie. Miałem Konkordancję Crudena [nabytą w 1798 r.], którą uważam za najlepszą na świecie; więc wziąłem ją i moją Biblię, usiadłem przy biurku i nic innego nie czytałem, tylko czasem trochę gazet, gdyż byłem zdecydowany zrozumieć, co znaczy moja Biblia. Zacząłem od Księgi Rodzaju i czytałem powoli; a gdy natrafiałem na tekst, którego nie mogłem zrozumieć, szukałem w całej Biblii, aby dociec, co on znaczy. Gdy w ten sposób przeszedłem przez Biblię, O, jak jasna i wspaniała ukazała się prawda! Odkryłem to, co wam głosiłem. Byłem przekonany, że siedem czasów zakończyło się w roku 1843. Potem doszedłem do 2300 dni; doprowadziły mnie do tego samego wniosku; ale nie miałem zamiaru dociękać, kiedy Zbawiciel przyjdzie, i nie mogłem w to uwierzyć; lecz światło uderzyło mnie tak potężnie, że nie wiedziałem, co czynić. Pomyślałem więc: muszę założyć ostrogi i pas oporowy; nie będę wyprzedzał Biblii ani za nią pozostawał w tyle. Czegokolwiek Biblia naucza, tego będę się trzymał. Wciąż jednak były pewne teksty, których nie mogłem zrozumieć.

Tyle o jego ogólnej metodzie studiowania Biblii. Przy innej okazji przedstawił swój sposób ustalania znaczenia rozpatrywanego przez nas tekstu — znaczenia „the daily”. „Czytałem dalej” — rzekł — „i nie mogłem znaleźć żadnego innego przypadku, w którym by ono występowało, jak tylko w Księdze Daniela. Następnie wziąłem te słowa, które były z nim powiązane: »zabrać«. »On zabierze „the daily”«, »od czasu, gdy „the daily” zostanie zabrane« itd. Czytałem dalej i sądziłem, że nie znajdę żadnego światła na ten tekst; w końcu natrafiłem na 2 Tesaloniczan 2:7, 8. »Albowiem tajemnica nieprawości już działa; tylko ten, który teraz powstrzymuje, będzie powstrzymywał, dopóki nie zostanie usunięty z drogi, a wtedy zostanie objawiony ów niegodziwy« itd. A gdy dotarłem do tego tekstu — o, jakże jasno i chwalebnie ukazała się prawda! Oto jest! to właśnie „the daily”! Cóż więc Paweł rozumie przez »ten, który teraz powstrzymuje«, albo »przeszkadza«? Przez »człowieka grzechu« i »niegodziwego« rozumiane jest papieństwo. Cóż więc przeszkadza objawieniu się papieństwa? Otóż pogaństwo; a zatem „the daily” musi oznaczać pogaństwo.” Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.

Opatrznościowe kierownictwo nad studium Millera — zarówno ludzkie, jak i Boskie — jest odnotowane w przekazach. Jego dawny przyjaciel go przynaglił, a myśli, które do niego przychodziły, były głosem anioła Gabriela, którego Siostra White „line upon line” identyfikuje jako anioła, który wielokrotnie odwiedzał Millera. On identyfikuje „siedem czasów” jako swoje pierwsze odkrycie, a następnie „2300” jako drugiego świadka „siedmiu czasów”, gdyż oba zakończyły się w 1843 roku (jak początkowo wierzył). Te dwa prorocтва są jego odkryciami alfa i omega, i w proroczym odniesieniu do Millera wskazują na błąd, który miał zostać skorygowany przez Samuela Snowa poselstwem „Wołania o północy”, które zapoczątkowało „ruch siódmego miesiąca”. Ruch „Wołania o północy” był „ruchem siódmego miesiąca”, gdy wyszedł ze zjazdu namiotowego w Exeter, gdyż wskazywał na przyjście Pana dziesiątego dnia siódmego miesiąca, który w 1844 roku przypadał na 22 października.

Błąd, który prowadzi do umocnienia poselstwa drugiego anioła, jest przedstawiony w pierwotnym rozumieniu Millera, że „siedem czasów” i 2300 lat zakończyły się równocześnie w 1843 roku. W dalszej części rozważana jest następna nauka: w jaki sposób Miller doszedł do identyfikacji Rzymu

jako symbolu ustanawiającego widzenie. Nauczyciele historii adwentyzmu wskazują, że wszystkie wykładnie prorocze Williama Millera opierały się na jego zidentyfikowaniu dwóch pustoszących potęg. Rozumiał on te dwie pustoszące potęgi jako Rzym pogański i Rzym papieski, i dostrzegł je w 2 Liście do Tesaloniczan, gdy zrozumiał, że „ustawiczne” w Księdze Daniela jest Rzymem pogańskim. Każdy model proroczy przedstawiony przez Millera, który — jak informuje nas siostra White — był wielokrotnie odwiedzany przez aniołów, opierał się na jego zrozumieniu, że Rzym ustanawia widzenie. Każdy z nich!

Od 31 grudnia 2023 roku Lew z pokolenia Judy rozpieczętował Objawienie Jezusa Chrystusa. Od tego momentu rozpoczęła się próba fundamentalna, która dobiegła końca, gdy pierwszy papież ze Stanów Zjednoczonych rozpoczął swój pontyfikat 8 maja 2025 roku. Wówczas rozpoczęła się próba świątyni.

Do tych zagadnień powrócimy w następnym artykule i posłużymy się okresem „250 lat” jako świadectwem na potwierdzenie naszego rozpoznania, że fundamentalna próba dobiegła końca wraz z obecnym papieżem.